

1. К Тебе, Спаситель мой, взываю
Моей израненной душой;
С надеждой на Тебя взираю
И горько плачу пред Тобой.
Прости ко мне святые руки
И от греха меня омой;
Хочу забыть я сердца муки
И лишь в Тебе найти покой.
2. Я к людям не пойду с нуждою,
Им мало дела до других,
Но пред Тобой склонюсь главою
И отдохну у ног Твоих...
А Ты, как тихий свет вечерний,
Отраду в душу мне прольешь,
Из сердца вынешь острый терний
И дальше в путь меня пошлешь.
3. О, дай мне силу, дай терпенье
Нести свой крест и не роптать,
Когда на камни преткновенья
Придется в жизни наступать.
Чтоб всей душой, а не наружно
Я мог бы людям все простить,
Чтоб я служил, когда им нужно,
И мог их искренне любить.

-
1. Тебе, Спасителю, благаю
Всім сердцем зраненим моїм;
В надії погляд підіймаю:
Осяй мене лицем Своїм.
Прости святі до мене руки
І від гріхів мене обмий;
Забути хочу серця муки
І хочу мати спокій Твій.
 2. Я до людей не йду з нуждою,
Бо співчуття немає в них,
Лише до Тебе йду з журбою,
Спочину біля ніг Твоїх.
А Ти, мов сяйво тихе ночі,
Утіхою наповни знов
І терен витягни колючий
З душі, щоб далі я ішов.
 3. Мені подай терпіння, силу
Нести свій хрест без нарікань,
Не дай упасти у зневіру
В часи, як прийдуть дні страждань.
Щоб щиро і нелицемірно
Я людям всім прощати міг,
Щоб за Тобою йшов покірно
І так, як Ти, любив усіх.